

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 4, ročník XXI
Neděle 27. června 2010

Z obsahu čísla

- < Historie otrokovické farnosti
- < Tipy na prázdniny
- < Oblečení kněze při mši
- < Jsme puritáni v oblékání?
- < Vaše úsilí nebylo marné
- < Farní zprávy
- < Ocenění kněží
- < Rozhodnutí arcibiskupství
- < Poděkování kaplanovi pro mládež
- < Příprava na 1. sv. přijímání
- < Chvilé nad Bibli
- < Expedice Apalucha ykínesej
- < Schůzka ministrantů
- < Ohlédnutí za akcemi Charity
- < Pleteme pro malomocné
- < Předtáborovka v Potštátě
- < Okénko pro rodiče
- < Sv. Jan Sarkander
- < Kvíz pro děti

Život školní a život duchovní

A je to tu. Konec školního roku klepe na dveře. Zvláště žáci, učni a studenti už netrpělivě odpočítávají jeho poslední dny a těší se na období letních prázdnin. Pro některé z nich je to období přechodu, kdy výuka na jedné škole končí, ale na novém typu školy začíná, nebo pro ně znamená úplné loučení se školou, po němž následuje zapojení do pracovního procesu. Mnozí budou vzpomínat, co všechno se jim podařilo a co ne, na průšvihy, na kamarády, na učitele, na nespravedlivé hodnocení. Vzpomenou také na kritiku od kantorů či na množství učební látky a kvanta požadavků. Později či dříve pochopí, že velká většina školních povinností byla pro jejich dobro.

Jak velmi se podobá život školní životu duchovnímu. Množství povinností vyplývajících ze slova Božího (Desatero, církevní přikázání, povolání ke svatosti, prokazování skutků milosrdenství, hlásání evangelia), požadavky od rodičů, katechetů a kněží, obtížné zkoušky, bilancování a rekapitulace, vynaložené úsilí, významné životní události a změny, učení se novým věcem, opakování zapomenutého, nové zkušenosti, hodnocení u posledního soudu. Snadno by nás výše zmíněné mohlo odradit. Nezapomínejme však, že stejně jako požadavky ve školním životě jsou všechny církevní požadavky určené k našemu dobru v životě duchovním.

Veškeré dobro má své kořeny v Bohu, tím Dobrem je sám Bůh. Zakusíme-li Boží lásku, pak mnohem snadněji dokážeme najít chvíli k četbě Písma svatého, ke slavení mše svaté, ke zpovědi, ochotu a vůli ke konání skutků milosrdenství, k účasti na exerciciích a podobně. Zkusme si také v době prázdnin najít na tohle všechno čas a věnovat své volné dny Bohu. Nezapomínejme, že mu patříme, že jsme jeho lid. A i když se nám vždy nepodaří vykonat něco dobrého, kéž je nám povzbuzením skutečnost, že Pán nás miluje neustále, i když my mu působíme zklamání, když neplníme jeho očekávání. On nás přesto zve k sobě a má pro nás stále otevřenou náruč svého milosrdenství. Přeji radostné prázdniny v blízkosti Boží. n

Nada Fraisová

Historie otrokovické farnosti (1)

Od roku 1350 patřily Otrokovice do farního obvodu Tečovic. To trvalo až do roku 1680, kdy se otrokovičtí dostávají pod vedení napajedelského faráře.

Roku 1721 byl svatořečen Jan Nepomucký a napajedelská hraběnka věnovala Otrokovickým jeho sochu, která byla umístěna někde na místech dnešního náměstí. U této sochy byla asi sloužena první mše svatá v Otrokovících. Napajedelský farář pak dojížděl 3x týdně, aby u sochy vedl pobožnosti. Tenkrát měly Otrokovice 305 obyvatel. Někdy před rokem 1769 požádal nejspíš napajedelský farář o povolení stavby kostela v Otrokovících. To přichází z olomouckého biskupství v roce 1769 v tomto znění:

Biskupský úřad tímto dovoluje, aby v obci Otrokovice, nákladem místní obce, kaple byla zřízena ke cti svatého Michaela Archanděla, podle přiloženého náčrtku a s ohledem na reverzy uložené v pokladně kostela, a aby byl posvěcen nejen základní kámen, ale svým časem i sama kaple od faráře, který o to prosí, a aby v tento svátek Zjevení sv. Michaela, v době posvěcení za zemřelé, v úterý křížových dnů, jakož i v ty neděle a svátkyfarář kostela napajedelského mši svatou sloužití mohl.

Dekret na biskupském úřadě v Olomouci Dne 10. července roku 1769

Zřízení otrokovické farnosti

První malý kostelík - kaple byl v Otrokovících postaven v roce 1772 a ten pak byl přestavěn roku 1849 do dnešní podoby. Kněz zde stále ještě dojížděl z Napajedel. Farnost otrokovická byla zřízena až roku 1860 a prvním farářem byl P. Ondřej Budík.

Během let se Otrokovice stávají významným hospodářským centrem se značným nárůstem obyvatel. Roku 1930 to bylo kolem 1000 obyvatel, v roce 1936 už 6 500 a během dalších šedesáti let vzrostl počet obyvatel na více jak 20 000. A tak se kos-

telík sv. Michaela stával čím dál tím těsnější a při své kapacitě 220 – 250 míst byl už prostorově nevyhovující pro bohoslužebné obřady.

První snahy o zbudování nového většího kostela je možné vystopovat už před rokem 1896. Už tehdy v Otrokovících existovalo „Družstvo svatého Michaela na vystavení nového kostela“, což je možné vyčíst z korespondence tehdejšího faráře v Napajedlích P. Františka Pally s olomouckou konzistoří. Z dopisu z 6. února 1896:

„...My v Otrokovících sbíráme stále na vystavení nového kostela v Otrokovících; sbírky účtují občané sami za dohlídky kněze a představenstva obce. Když někdo poručí něco, neb dá z ruky na kostel, míní se vystavení nového kostela v Otrokovících. Tak se to má i s oněmi 10 zl. na chrám Páně v Otrokovících. Pro nynější kostel nepotřebujeme ničeho z té příčiny, že jak jest těsný, nic se v něm nedá provádět a na běžné potřeby má....“

V dopise z 24. února 1897 stojí:

„...Družstvo sv. Michaela na vystavení nového kostela nemá žádných stanov. Kněz volí s dorozuměním obecního představeného 5 občanů na tři léta pro správu jmění na vystavení nového kostela; tyto pak jmenujeme Družstvo. Ze sebe volí každoročně dva na obcházku po kostele; co se sejde každý měsíc, předseda účtuje

a do záložně ukládá. Ku konci roku se účetní kniha předkládá obecnímu výboru, kdež se účty zkoumají a podpisují. Takto vyřízené účty odevzdají se na faru k prohlédnutí, kdež se družstvo shromáždí, rokuje se o sbírkách etc., protokol se založí a věc toho roku je skončena....“

Rozvoj Otrokovic a snahy o nový kostel

Další snahy o stavbu většího kostela spadají do období kolem roku 1936. Při rozvoji Baťových závodů vzrůstá prudce i počet obyvatel. V té době byl vysloven i požadavek na stavbu nového kostela, protože vzdálenost mezi oběma částmi se stala problémem dopravním i pastoračním. Tehdy byl farářem v Otrokovicích P. František Nerad. Ten dojednal s panem Baťou propůjčení kinosálu na Společenském domě pro pravidelné nedělní bohoslužby, které se tam potom konaly až do zákazu komunisty v roce 1957. Kromě toho zadal svému bratru architektu Arnoštu Neradovi vypracování projektu na nový kostel. K jeho stavbě však nejspíš z důvodu situace před II. světovou válkou nedošlo. Co stojí za povšimnutí, je stejná mysl, stejný duch obce dožadující se nového, většího stánku Božího. Tímto centrem se mělo stát okolí dnešní „Sypky“, kde dříve stál velký hospodářský dvůr. O velkém zájmu o zvelebení obce svědčí i zápis z veřejné schůze občanů:

Resoluce

usnesená na veřejné schůzi občanstva v Otrokovicích, konané v neděli 6. prosince 1936 v sále hostince p. Zapletala v Otrokovicích.

My, účastníci veřejné schůze, svolané obecní radou v Otrokovicích, příslušníci všech politických stran, kulturních a zájmových organizací, vyslechli jsme referáty o nutnosti vybudování náměstí, odpovídajícího významu naší rostoucí obce, jakož i zbudování parku a nového kostela. Plně schvalujeme dosavadní kroky podnikané obecní radou v Otrokovicích a žádáme, aby v době co nejbližší bylo ministerstvem zemědělství a financí zno-

vu jednáno o žádosti obecní rady v Otrokovicích o odprodej dvora, získaného min. zemědělství z pozemkové reformy...

Naše volání po stanovení přijatelné a přiměřené ceny pramení z potřeb naší obce, která v posledních čtyřech letech vzrostla z 1 000 na 6 500 obyvatel a stala se důležitým průmyslovým, obchodním a komunikačním střediskem. ... Proto již v zájmu řádného rozvoje obce, bezpečnosti na silnicích a z důvodů zdravotních obyvatelstva vnitřního města je nutno, aby budovy dnešního dvora byly nahrazeny městskými sady, hlavně však stavbou římsko-katolického kostela, jehož zbudování pokládáme tou dobou za nejnáléhavější potřebu obce. Dosavadní kostel, jehož loď pro věřící měří všeho všudy pouhých 60 m², jest pro 6 500 obyvatel naprosto nepostačitelým. Místo, kde stojí nynější dvůr, jest jedině vhodným místem pro kostel, neboť jest v centru rostoucí obce a vybudováním kostela získá celkový vzhled obce.

Prohlašujeme, že vybudování sadu, nových komunikací a římsko-katolického kostela na místě nynějšího dvora jest zájmem nás všech bez rozdílu politické a náboženské příslušnosti a jsme přesvědčení, že jest i v zájmu státním, aby obcí, kterou tak často navštěvují cizinci, bylo dokumentováno, že tato dobře se stará nejen o hospodářské zájmy občanstva, ale i o jeho kulturní potřeby. Zavazujeme se, že stavební parcely státního dvora použijeme jedině a výhradně pro účely výše naznačené... n

Zdeněk Kvasnica

Tipy na prázdniny

Šumavské Lurdy

Každé léto jsme s manželem část své dovolené trávili na Šumavě. Pokaždé jsme byli ubytováni na Kvildě (nejvýše položené obci v Čechách). Pochopitelně napadá myšlenka, co může být zajímavého na místě, které člověk navštívil už tolikrát. Je pravda, že některé trasy jsme měli prochozené nescísněkrát, ale při každé návštěvě jsme zjišťovali, že krajina se proměňuje a pokaždé nás osloví svým klidem, vznešeností a přítomností hodných lidí.

Takovým místem, které nás oslovilo naposledy, je upravené místo v lese, kde ještě v první polovině minulého století stávala Hauswaldská kaple. Toto lesní zákoutí, nedaleko městečka Srní, je spojeno s mnoha legendami a pověstmi o zázracích, a to hlavně díky čisté pramenité vodě, která měla jistě blahodárné účinky na lidský organismus. Původní kaplička z roku 1820 byla zasvěcena Panně Marii Lurdské z důvodu zjevení a zázraků mnohých uzdravení. Říkalo se zde Šumavské Lurdy a mistrně toto místo popsal Karel Klostermann, známý šumavský spisovatel. Kaple pak byla několikrát přestavována, aby pak

v roce 1958 byla ze známých důvodů příslušníky Československé lidové armády podminována a odstřelena.

Po více jak půl století se podařilo navrátit život a věhlas tomuto poutnímu místu. Byly restaurovány základy kaplí. Pramen oné zázračné vody je veden dřevěnými koryty (vantrokami) na šedesátí obrovských valounech představujících roztažený růženec. Voda je zde slyšet, vidět, cítit, lze se v ní umýt a věřit, tak jako v Lurdech, že pomůže těm, kteří pomoc potřebují. Dopadá na poslední kámen, což je skleněný blok ve tvaru dvou lidských dlaní. Autorkou bloku je výtvarnice – sklářka Vladimíra Tesařová, která pro poutní kostel v Dobré Vodě vytvořila též skleněný oltář a křížovou cestu.

Celý tento prostor dýchá energií a naplňuje návštěvníky klidem a vírou v zázrak uzdravení. Pokud se zázrak uzdravení okamžitě nedostaví, je přesto krásný pohled na šumavskou přírodu, vonící šumavský les, který sám o sobě svou majestátností, klidem a krásou připomíná chrám Boží. n

Eva Popelková

Volejbalový kemp - Tak neváhej a přidej se!

A je tu léto, čas koupání a jiných sportů. Pro sportovní aktivity je vhodné využít i naše nové hřiště u kostela. Jestli se chcete naučit a kvalitně si zahrát volejbal, popř. se v něm zdokonalit, je tu šance přesně pro vás. Připravujeme „volejbalový kemp“ pro dospělé od pondělí 26.7. do pátku 30. 7. 2010 po, út, čt 17.00 – 19.00, st a pá 16 – 18 hod, a pro starší děti a mládež v termínu 9. – 13. 8. 2010 vždy 9 - 11 hod. Co bude náplní: technika základních úderů, odbití obouřuč spodem, vrchem, smeč,

podání, základní pravidla hry i taktika.

„Volejbalový kemp“ povede Martina Vaclová, učitelka tělesné výchovy.

Počet míst v kempu bude omezen, proto se hlaseť co nejdříve u Zbyňka Vacla osobně nebo na email:

zbyna@tom1419.org. n

Na kole za kardinálem Špidlíkem

Na konci dubna zemřel kardinál Tomáš Špidlík a je pochován v kryptě velehradské baziliky. Poutní místo Velehrad je nám dosti blízké a možná teď bude ještě o důvod víc ho navštívit. Protože se mě už ptalo více lidí, jak se dostanou bicyklem na Velehrad, nabízím vám tři varianty cest.

První varianta je vhodná pro starší lidi, pro rodiny s malými dětmi. Vaše cesta začne na vlakovém nádraží. Vyberete si spoj označený značkou bicyklu (má větší předsiňky pro uložení kol). V pokladně si opatříte normální osobní lístek do Starého Města a po příjezdu vlaku naložíte své kolo do vyznačeného vagónu. Když přijde průvodčí, koupíte si u něho lístek na kolo za 25 Kč, a než přijedete do cílové stanice, stihnete možná i růženec. Z nádraží ve Starém Městě se vydáte značenou cyklostezkou 5050 směrem k Colorlaku. Cyklostezka vás vyvede na hlavní cestu směrem k Otrokovicím, z ní pak uhýbá mezi domky a komplikovaně vás vede ke krkolomnému sjezdu po železniční trať. Místo toho se mi zdá mnohem bezpečnější a jednodušší jet asi 500 m po široké krajnici hlavní silnice k odbočce na Velehrad. Tam se dáte vlevo a pak po silnici nebo souběžně cyklostezce až k bazilice. Z nádraží na Velehrad je to asi 5 km.

Druhá varianta využívá nové cyklostezky podél Moravy. Je vhodná pro každého průměrně zdatného člověka, mladého i starého. Modlit se při ní můžete také, ale hlavně musíte pořádně šlapat, protože na Velehrad je to asi 25 km (a stejná vzdálenost vás čeká zpět). Vyjedete po cyklostezce směr Napajedla a s výjimkou asi 500 m za Pahrbkem pojedete pořád po zpevněné, většinou asfaltové cestě určené převážně pro pěší nebo cyklisty. Stačí sledovat značení. Na rozcestí na dohled od Starého Města se dáte doprava značenou cyklostezkou směr Velehrad. Po asi 500 m vás u obchodní zóny navede další směrovka vlevo přes obchvat Starého Města a už uháníte k rozestavěnému sta-

roměstskému kostelu. Až sem je vše velmi dobře značeno. Zde je nejlépe odbočit na hlavní ulici doprava a hned zas doleva na normální silnici směřující k Velehradu. Za železniční trať z ní pak můžete sjet na cyklostezku.

A pak je zde varianta třetí, přes Bunč. Je určená pro ty nejtvrďší katolíky, protože vás čeká 13 km převážného stoupání. Vyrazíte směr Bělov a Žlutava: ve sjezdu za Bělovem odbočíte k bývalé skládce popílku a podél ní vyšplháte na Novou Dědinu. Za ní si trochu odpočinete na zvláště silnici do Tabarek. Pak vás čeká další dlouhé stoupání, zmírňuje se až před rančem Kostelany. Na rozcestí v obci odbočíte vlevo a máte před sebou poslední část cesty. Stojí za to, zejména závěrečné asi 3km stoupání je opravdu „výživné“. Krátkým sjezdem dojedete na Bunč, zde padnete z kola a vyčtete Pánu Bohu, proč stvořil takové kopce. On vám ale poručí jet dál (mám s tím vlastní zkušenosti). Občerstvíte se a vyrazíte na Velehrad. Ne po normální silnici, ale mírně vpravo po asfaltové lesní cestě přes Salaš. Mnohakilometrový sjezd vám bude odměnou za kopce v první části trasy. Na Velehrad dojedete zezadu. Při této cestě není na modlitbu čas, protože v kopcích sotva dýcháte. O to více se jí můžete věnovat na dojezdu do cíle výletu.

Ať přijedete na Velehrad na kole jednou nebo druhou cestou, určitě oceníte, že na rohu uličky stánků s občerstvením je korýtko s několika kohoutky s pitnou vodou. Možnost se umýt po cestě a napít se přijde vhod každému. Samozřejmě můžete jednu variantu použít pro cestu tam a druhou pro cestu zpět. Chcete-li jet přes Bunč, zdá se cesta na Velehrad kolem kanálu a zpět přes Bunč méně náročná než opačným směrem.

Začalo léto. Udělejme něco nejen pro duši, ale i pro zdraví. Vypravme se na Velehrad a pokud možno na kole! ▯

Pavel Ludvík

Stručná liturgika: Oblečení kněze při mši

Když se při mši svaté díváme na kněze, jáhna a ministranty, je nám zřejmě už podle jejich oblečení, že liturgická služba je něco výjimečného a slavnostního. Prvním významem liturgického oblečení je tedy odlišení bohoslužby od všedního života. Také už podle oblečení bychom při mši měli rozpoznat kněze od jáhna a jáhna od ministrantů. Roucha nemají zdůrazňovat osobu kněze, ale mají ukázat na osobu Velekněze Nového zákona – Ježíše Krista. Mojžíš, když sestupoval z hory, zakryl si tvář, aby pozornost nebyla upřená na něj, ale na Hospodina, který mluvil skrze Mojžíšova ústa; takový je i význam liturgického oblečení kněze; bohoslužebný šat soukromou osobu kněze zakrývá, aby byla zdůrazněna činnost, kterou kněz koná v osobě Kristově (in persona Christi). Z těchto důvodů je patrné, že je nesmyslné chtít, aby církev odložila bohoslužebný oděv a aby kněží slavili mši v civilním oblečení.

A pak samozřejmě roucha mají důležitý význam symbolický. Většina oděvů má původ v křesťanském starověku. Základním liturgickým oblečením všech, kdo se pohybují v oltářním prostoru, je alba (tedy z latiny: bílá): dlouhý až po kotníky sahající oděv bílé barvy; alba je odvozena z antické tuniky. V našich podmínkách je u ministrantů alba často nahrazena černou komží s límcem nebo jakousi ministrantskou klerikou a bílou superpelicí, která je lidově nepřesně nazývána rocheta.

K přepásání a stažení alby se používá cingulum, což je z latiny a znamená to pás. Pokud alba u krku nezakrývá civilní oděv, dává se pod ni kolem krku a přes ramena humerál (nebo též amikt), který má tradičně podobu bílého látkového obdélníku se dvěma šňůrkami na uvázání.

Na albu si kněz a jáhen klade štólu, která je odznakem moci a služby vyplývající ze svátosti svěcení. Štóla je symbolem Krista – Dobrého Pastýře, který nalezne zatoulanou ovci, vezme si ji na ramena a donese zpět do ovčína (viz např. Janovo evangelium 10,11).

Štóla pochází z odznaků postavení vysokých státních úředníků v antice.

Nakonec si kněz obléká ornát (nebo také kasulí, planetu či mešní roucho), jáhen dalmatiku. Ornát (z lat. ornatus – zdobený) je roucho bez rukávů zahalující kněze aspoň ke kolenům. Dnes se častěji používá ornát typu gotického, který je široký; je ale možno užívat i ornáty barokní (např. tzv. basičky), které si dříve narození živě pamatují z doby před 30 – 40 lety (tento typ ornátu vznikl zkracováním na stranách původního zvonovitého ornátu, aby se knězi snadněji konala gesta rukou). Ornát má původ v římském plášti zvonovité formy s otvorem pro hlavu.

Jáhenská dalmatika, jejíž název je odvozen z jména Dalmácie, je stejně jako ornát a jáhenská i kněžská štóla v různých liturgických barvách. Dalmatika v Otrokovicích je bílá (což je vlastně univerzální liturgická barva, která se dá kdykoli použít) a barevné pruhy jsou zde jen jako ozdoba (tyto pruhy nejsou štóla). Dalmatiku původně nosili papežové a římsí jáhni a papež ji jen zřídka uděloval jako vysoká čestná vyznamenání mimořímským jáhňům. V předkoncilní liturgii (která se stále používá a kterou si ti dříve narození z našich řad jistě pamatují) nosí kněz, jáhen a podjáhen (dnes se obvykle podjáhenské svěcení neuděluje) na levé ruce manipul, podjáhen si pak obléká tunice-lu, která postupem času nabyla stejné podoby s dalmatikou (podjáhen ale na rozdíl od jáhna nenosí štólu); manipul se vyvinul z obřadního šátku římských státních úředníků a dnes není v pokoncilní liturgii předepsán.

Velmi krátce jsme udělali exkurz do některých rouch používaných při mši a přišťe toto téma dokončíme. Za ty, kteří oblékají posvátná roucha, můžeme prosit, aby jich oblékali „s náležitou úctou a jejich služba ať pozvedá mysl všech věřících k opravdové zbožnosti“ (z žehnací modlitby liturgických oděvů). n

Štěpán Horký

Jsmo puritáni v oblékání?

< otec Josef

Každý rok se hlavně během léta vyskytnou připomínky, že je někdo v kostele nevhodně oblečený. A jiný to zase může považovat za názor puritána. Těžko lze lidem nařizovat, jak by se měli do kostela oblékat. Určitě je však dobré vychovávat se v tom, jak svým oblečením můžeme vyjádřit úctu k Bohu, kterého oslavujeme, ale i vůči bližním, se kterými jsme na mši svaté. Je přirozené, že když spolu lidé prožívají sváteční a slavnostní příležitost, jsou také svátečně oblečení. Tím víc by to mohlo platit při posvěcení dne Páně v neděli v kostele.

Pamatuji se, jak mi v mladším věku způsob oblékání v kostele také nepřipadal moc důležitý. Postupně jsem ale došel k tomu, že je dobré, když to, co chci prožívat ve svém nitru, vyjádřím i vnějším způsobem. Když tedy chci prožít v přítomnosti Boží sváteční atmosféru, mohu to vyjádřit i tím, že si na sebe vezmu i sváteční šaty.

Ovšem ne všechny sváteční šaty se hodí do kostela. Zvláště takové, které odhalují půvaby žen a dívek, pak taky působí během bohoslužeb rušivě. Proto je také na některých místech významných chrámů omezen vstup lidem v krátkých kalhotách a sukničkách a v tílku bez ramínek. Některé milé dámy občas při návštěvě kostela zapomínají, že Pán Bůh stvořil ženu tak, aby její tělo přitahovalo mužské smysly, a že to má své důležité místo pouze v důvěrném vztahu dvou lidí. Jakkmile je ale v kostele žena oděná tak, že to přitahuje pozornost mužů, jistě to pak slavení liturgie nijak neprospěje. Je třeba brát v úvahu, že oděv, který v letním parnu na veřejném prostranství budí docela normální dojem, zapůsobí v prostoru chrámu zcela jinak. I kněz je jen normální chlap a těžko se pak má soustředit na ty nejposvátnější věci, když ho místo toho zaměstnává, kam s očima. n

Díky, vaše úsilí nebylo marné

< Pavel Ludvík

Jedle po sv. Vojtěchovi a sedám do auta, abych po slavnostní hrubé mši svaté s hostem z arcibiskupství odvezl skupinu babiček zpět domů. Ve vyhřátém autě, které dlouho stálo na slunci, je snad čtyřicet stupňů a těžce se tam dýchá; svetry ani kabáty však nejsou pasažérkám na obtíž, tvář se velmi spokojeně a překypují dobrou náladou. „To byla ale slavná mše, a jak dlouhá,“ povídá jedna. „Všimli jste si, kolik bylo lidí, a cizích, a děcek?“ vítězoslavně říká druhá, kterou návštěvnost viditelně potěšila. „Nezhyne rod, jenž věřit nepřestane,“ reaguje přední sedadlo. „A kolik bylo řečnování a zpívání,“ ozývá se zadní řada. „Takové to bylo mohutné, když zpívali. Jak to znělo!“ hlas staré paní se téměř zajíkl. „A ten soprán, ten byl,“ oceňuje výkon zpěvačky z kůru opět kdosi vzadu.

Pomalou přijíždíme na Baťov, pasažérky si vesele sdělují dojmy a horko, které se ještě nepodařilo vyvětrat, jim stále nevádí. „Jaké

máme krásné počasí, jen aby to vydrželo.“ Vysedá, první, druhá, děkují za svezení, za krásné zážitky. Když vysedá další, říká: „Dobrou chuť a pěkný zbytek neděle, když už nám to tak krásně začalo!“

Pod dojmem této zpáteční cesty chci vyřídít všem vám, kdo jste se podíleli na slavnostní liturgii při oslavě posvěcení našeho kostela, že vaše úsilí nebylo marné. Možná byla mše někomu lhotejná, možná ji někdo bral jako každou jinou bohoslužbu. Ale byli i takoví, v kterých tato mše zanechala nesmazatelné dojmy. A poděkování patří nejen vám, ale i všem dalším, kteří připravovali Farní odpoledne na sokolovně. n

Přehled farních zpráv

Křty a pohřby za poslední období:

Křty: Julie Šenkyříková, Jana Šolcová, Martin Fošnář, Zuzana a Veronika Suchánkovy, Daniel Mičutka, Jan Josef Večeřa, Tomáš Astrab, Lukas Prandorfí, Natali Anna Grechová, Žaneta Zelíková, Lara Škodáková, Lukáš Žitný, Dalibor Mačák

Poslední rozloučení:

Anna Kubíčková, Františka Tichá, Antonín Chytílek, Ladislav Rafaja

Děti u 1. svatého přijímání 23. května:

Čermáková Helena, Horňáková Kristýna, Janeček Martin, Janíková Marie, Lörinczová Anna, Machů David, Petrová Kristýna, Píšťková Magdaléna, Rafajová Alžběta, Staněk Petr, Šnajdar David, Zvoníček Štěpán.

Účel farních sbírek na další období

V současné době probíhá renovace několika kostelních dveří starého kostela a v plánu jsou také hlavní dveře nového kostela. Těchto prací se ujalo několik našich dobrovolníků, takže náklady budou obnášet pouze brusné a nátěrové materiály. Srdečné díky patří všem, kdo se na tom podílejí, a také díky za nedávný nátěr oken na faře.

Jak už bylo dříve sděleno, jako hlavní potřeba se ukazuje nová dlažba na terase u kostela, kde jsou vážné problémy s izolací. Předběžná nabídka na novou rozebíratelnou dlažbu činí cca 1 600 000,- Kč nebo na pevnou dlažbu 2 100 000,- Kč. Na farním účtu je zatím k dispozici na opravy zhruba 150 000,- Kč.

Aktuálně z porady pastorační rady

Ze dne 4.6.2010

n Proběhla rozprava o průběhu májových, o prvním sv. přijímání, o chování ministrantů.

n Diskuse o možnosti koncertu nevidomých 27.6. - vzhledem k dalším aktivitám farnosti je termín nevhodný. Rada konání nedoporučila.

n Adorační den 7.8. - zahájení (8 hod) a ukončení (18 hod) bude mít p. Orlita. Diskuse o průběhu a zajištění programu (účast přislíbily maminky, senioři). Zapojení mládeže bude projednáno na nejbližším Louskáčku.

n Děkanátní pouť na Velehradě se koná 11. 9. Návrh zařadit také program pro děti.

n Bohoslužby v době nepřítomnosti kněze/jáhna: farnost může mít i náhradní formu bohoslužeb. Přijímání může podávat ako-

lyta, ale nemůže bohoslužbě předsedat. Podrobnosti budou projednány s akolyty.

n Na svátek sv. Anny (pondělí 26.7.) bude večerní mše svatá v Kvítkovicích.

n Projednání koncertu Magna Mysteria - návrhy: v Kvítkovicích 25.7. po požehnání nebo na svátek sv. Michaela nebo sv. Vác-lava.

n PR diskutovala o zásadách své spolupráce a zveřejňování informací ze svých schůzí. O. Josef všem členům PR rozešle návrh zásad jednání PR. Na příštím jednání se členové PR k návrhu vyjádří a bude přijat závěr.

n Martin Janeček se vyjádřil, že se hodlá vzdát svého členství v pastorační radě.

Další jednání pastorační rady se uskuteční v pondělí 30.8.2010 v 19.30 hod.

Zprávy z arcibiskupství

Ocenění kněží při diecézní pouti k sv. Janu Sarkandrovi

Při diecézní pouti k svatému Janu Sarkandrovi v olomoucké katedrále otec arcibiskup Jan tradičně předává ocenění zasloužilým farníkům. Letos, v sobotu 8. 5. 2010, však při příležitosti Roku kněží předal ocenění právě do řad kněží.

Poděkoval všem kaplanům pro mládež, a aby poukázal na důležitost této služby, každému z nich věnoval bílé mešní roucho na znamení čistoty a vysokých ideálů, k nimž mají mládež věst.

Rovněž poděkoval všem děkanům, kterým věnoval zelené mešní roucho jako symbol úkolu být nejen koordinátory pastorační práce v děkanátu, ale i rozdateli naděje.

Zlaté roucho předal jubilantům: P. Vojtěchu Daňkovi a P. Janu Jaškovi, kteří slaví stříbrné kněžské jubileum, dále zasloužilým kněžím za mimofádnou obětavou službu: P. Ivanu Fišarovi, P. Františku Petříkovi a Dr.

Ing. Eduardu Krumpolcovi ThD., a za celoživotní kněžskou službu kanovníkům: Janu Kristovi a Gustavu Riedlovi, dalším jubilantům P. Antonínu Krylovi, P. Václavu Diviškovi, P. Květoslavu Kulavíkovi, P. Janu Kroupovi, P. Jaroslavu Cigošovi, P. Janu Dobešovi, P. Václavu Turzovi a řeholním kněžím P. Jozefu Bercovi SVD, P. Janu Sark. Juráňovi OCam., P. Karlu Tinkovi SDB, P. Stanislavu Paláskovi SDB a P. Stanislavu Malinskému MIC.

Mimořádné ocenění předal P. Antonínu Pospíšilovi, P. ICLic. Antonínu Kupkovi, P. Janu Kutáčovi, P. ICLic. Janu Můčkoví, P. Václavu Vrbovi, které papež Benedikt XVI. jmenoval svými kaplany s titulem Monsignor, a generálnímu vikáři Mons. Milánu Koubovi a soudnímu vikáři Mons. doc. ICLic. Františku Poláškoví ThD., předal jmenování čestnými preláty Jeho Svatosti. n

Rozhodnutí olomouckého arcibiskupství

n Správce farnosti je povinen každou neděli a zasvěcený svátek **sloužit mši sv. za farníky** bez přijetí mešního stipendia. (Biskup slouží za svou diecézi.) Pokud je vážný důvod k jiné intenci v neděli, povinnou intenci zařadí na nejbližší možný termín.

n **Při udělování svátosti pomazání nemocných** je třeba ještě doplnit vedení evidence. Duchovní správce vede knihu nemocných, kam zapíše všechny příjemce svátosti při udělení v domech či nemocnicích, nebo společně v kostele.

n **Křest dospělých**

Dospělý, který chce přijmout křest, má být přijat do katechumenátu a uváděn do svátostného života po jednotlivých stupních podle agendy „Uvedení do křesťanského života“.

Správce farnosti má generální povolení křtít dospělé po 14. roku věku, pokud vše

probíhá řádným způsobem a žadatel se setkal s biskupem v sobotu před 1. postní nedělí při obřadu zařazení mezi čekatele křtu. Stejně povolení se týká i větších dětí nad 7 let, kde má být poučení úměrné věku.

Pokud byla příprava na křest kratší než 1 rok a z vážných důvodů nemohl žadatel projít všemi stupni uvedení do křesťanského života, včetně zařazení mezi čekatele křtu biskupem, je třeba žádat o povolení křtu s uvedením důvodů. Pak je možno křtít jednoduchým obřadem.

Ke křtu dospělých liturgicky patří i svátost biřmování. Avšak je vhodné, aby tito konvertité měli další příležitost osobně se setkat s biskupem. K biřmování přijdou do katedrály sv. Václava v Olomouci na slavnost Seslání Ducha Svatého, pokud nebude toho roku biřmování v jejich vlastní farnosti. n

Poděkování kaplanovi pro mládež

V rámci diecézní poutě ke svatému Janu Sarkanderovi, která se konala 8. května 2010, pozval arcibiskup Jan kněze olomoucké arcidiecéze do katedrály sv. Václava v Olomouci. Jan Sarkander, patron kněží, je jeden ze světců olomoucké arcidiecéze a jeho ostatky jsou uloženy právě ve svatováclavské katedrále. V minulých letech se tato pouť stala příležitostí k ocenění zasloužilých farníků, ale v tomto Roce kněží se pozornost obrátila na kněze a jejich službu.

Náš olomoucký arcibiskup při mši poděkoval všem kaplanům pro mládež. Každému z nich věnoval bílé mešní roucho na znamení čistoty a vysokých ideálů, k nimž mají mládež vést.

Ocenění za službu kaplana pro mládež dostal z rukou arcibiskupa Jana i náš otec Josef Zelinka. Je kaplanem pro mládež zlínského děkanátu již několik let. Za tu dobu se vystřídali nejedni animátoři farností, ale otec zůstal a zúčastnil se přípravy i realizace mnoha setkání mládeže. Animátoři doprovází nejen duchovně, ale sdílí s účastníky akcí pro mládež i společné zážitky. Vizitkou kaplana pro mládež je určitě i jeho práce s mládeží ve vlastní farnosti. Starost o mládež v Otrokovicích, její duchovní růst a doprovázení zde lze jistě rozpoznat.

Otce Josefa jsme se zeptali:

Proč církev zřizuje v děkanátech kaplany pro mládež a jaké jsou jejich úkoly?

Úkolem kaplanů pro mládež je, aby pomáhali v děkanátu vytvářet podmínky pro mladé věřící na jejich cestě ke Kristu. To pak obnáší zejména spolupracovat s animátory, neboli zástupci mládeže z jednotlivých farností, a snažit se vytvořit takové programy, které pomohou mládeži zažít ve společenství povzbuzení ve víře a její hlubší prožití.

Co pro vás poděkování od arcibiskupa Jana znamená?

Z kázání arcibiskupa Jana Graubnera

V minulém týdnu byly přijímací pohovory do kněžského semináře. Z arcidiecéze olomoucké jsme přijali jednoho kandidáta. To je skutečnost, která klade otázku jak kněží, tak laikům, mládeži i rodinám. Potřebujeme kněze?

Kněz je člověk, který stojí na místě Boha, člověk, kterému byly svěřeny všechny Boží pravomoci. Když kněz odpouští, neříká: „Bůh ti odpustí.“ Ale říká: „Uděluji ti rozřešení.“

Kdybychom neměli svátost eucharistie, nemohli bychom mít našeho Pána. Kdo ji ukládá do svatostánku? Kněz. Kdo přijal vaši duši při vstupu do života? Kněz. Kdo ji vyživuje, aby jí dal sílu uskutečnit svoji pouť? Kněz. Kdo ji připravuje, aby mohla předstoupit před Boha, a proto ji umývá v Kristově Krvi? Kněz. A když tato duše zemře, kdo ji vzkřísí? Kdo v ní obnoví její klid a pokoj? Znovu kněz. Žádný Boží dar si nelze představit bez toho, aniž bychom měli vedle sebe kněze. I kdybyste měli před sebou dvě stě andělů, nikdo z nich vám nedá rozřešení za vaše hříchy. Po Bohu je kněz vším!

Když se chce uškodit náboženství, začíná útokem na kněze, protože kde chybí kněz, tam není eucharistická oběť, a kde není oběť, tam neexistuje náboženství. (A. Penna, Služebník Boží lásky, Paulínky 2006, str. 23-24)

Je-li dělníků málo, ukazuje nám v evangeliu Pán jasně, že je třeba se modlit. Modlíme se? Snad je třeba se modlit více a lépe...

Já osobně vnímám, že se té službě kaplana pro mládež zdaleka nezvládám věnovat tak, jak by bylo třeba, a proto i ten věnovaný ornát je zcela nezasloužený.

Otče Josefe, děkujeme vám za čas a podporu, kterou mládeži v naší farnosti a v našem děkanátě věnujete. n

animátorka Monika Matějčíková

Zprávy z farnosti

Jaká byla příprava na první svaté přijímání?

V letošním roce probíhal pro děti 3. ročníku nový způsob přípravy k 1. svatému přijímání. Tato příprava byla spoluprací dětí, katechetů a rodičů. S využitím her, písni a tvořivé činnosti děti rozvíjely svůj vztah ke Kristu, vytvářely pěkný vztah mezi sebou navzájem. Celý projekt byl náročný na přípravu i realizaci samotnou, ale s celoroční prací byli všichni určitě moc spokojeni. Také samotná slavnost, kdy děti poprvé přijaly Ježíše do svého srdce, byla krásná, pro všechny přítomné obohacující. Týden pro této slavnosti měly děti s rodiči v kostele děkovnou bohoslužbu a pak poslední hodinu s následným posezením spolu s otcem Josefem, asistentkami a všemi spolupracovníci, které s přípravou pomáhaly.

Co se dětem líbilo nejvíce?

n Určitě vytváření obrázků z kamínků a šátků, znázorňování situací, příběhů, symbolů, protože tak je lépe pochopí.

n Příběh o Zacheovi, který poznal, že Bůh zachraňuje a polepšil se. Také Návrat marnotratného syna.

n Při každém setkání byla uprostřed velká svíce jako symbol Pána Ježíše.

Co by vzkázali druhákům, kteří se budou připravovat k 1. sv. přijímání příští školní rok?

n Že se mají na co těšit.

n Že si užijí hodně dobrot a překvapení, ať se nebojí, ale těší se na pěkné hodiny a hodné asistentky.

Zeptali jsme se také rodičů: Co se vám líbilo nejvíce?

n Žehnání dětem při společném setkání na začátku přípravy.

n Používání symbolů, při tvoření dětí se vyvíjí obrazová představitost.

n Příjemné překvapení ze společných setkání, nevěděli, co je čeká, co se bude od nich očekávat.

n Příprava dětí probíhala společně s rodiči, rodiče se museli zapojit do přípravy do jednotlivých hodin, nemohli to nechat jen na dětech. Byla to příprava jak pro děti, tak i pro rodiče.

n Sestup ze světa dospělých do světa dětí, rodiče mohli pochopit vnímání dětí.

n Zázitek ze samotné slavnosti – krásný slunečný den mezi dny deštivými, krásné společenství lidí při mši svaté, krásný obřad nesení darů.

n Pro všechny byl velký zážitek, když děti byly zavolány svým jménem a zapalovaly si svíce.

Na závěr děkujeme všem, kteří se na této společné práci podíleli, děkujeme těm žennám, které šily pomůcky a tašky, a také těm, kdo celé toto dílo podporovali svou modlitbou. n

Magda Honzíkova

Chvilé nad Biblí

Čtete Bibli?

Chcete Slovo Boží lépe poznávat, zamýšlet se nad ním?

Již 10 let se senioři naší farnosti pravidelně setkávají „nad Biblí“ s panem RNDr. Aloisem Orlitou. Loni a letos jsme se každý měsíc seznamovali s listy sv. Pavla. Od ledna do května 2010 jsme podrobněji rozebírali list Židům. Pro každého z nás jsou tato setkání obohacením, povzbuzením a prohloubením naší víry. Mnohokrát děkujeme p. A. Orlitovi, našemu trvalému jáhnovi, za krásné společenství, za jeho úžasnou přípravu, trpělivost a radostné vedení.

Zkuste začít příští školní rok s námi. Srdečně vás zveme!

Květa Mrazíková

Expedice Apalucha ykíneseJ

Poslední květnový víkend vyrazila parta otců se svými ratoolestmi na expedici Apalucha ykíneseJ. Byla to jedna z mála výprav, kam nás naše manželky rády pustily a s radostí nám sbalily zavazadla :-). Účast byla sice slabá, ale nálada výborná. Počasí pro den výletu výborné, děti se vrátily živé a přiměřeně čisté.

Po výletě jsme uvařili v kotlíku na ohni guláš k večeři. V neděli jsme se připojili ke mši svaté na Hoře Matky Boží u Králík a za přivalového deště jsme navštívili bunkr a pevnost Hůrka z 2. světové války. Všichni tatínci se úlohy zhostili na výbornou a vyzbrojeni buchtami a špekáčky obstáli bez ztráty bodů.

P.S. Jen jedno nám vrtá hlavou - nevíme, jestli se na podzimní Apaluchu těší víc tatínci nebo jejich manželky :-)

Johan a Zbyňa

Pleteme pro malomocné

V sobotu 24. dubna 2010 se zúčastnilo setkání v Přerově 76 pletařek obvažů pro malomocné. Naše společenství zastupovaly paní M. Sedláčková a paní Drápelová.

V deset hodin zahájil setkání pan Ing. Vladimír Výleta. Mimo jiné řekl: "...dobrovolnost patří k Charitě, dělá most, který spojuje lidi dobré vůle." Dále ve svém projevu připomněl, že se plete na sto místech na Moravě a je na 600 pletařek obvažů. Vzpomněl na blížící se volby a popřál dopředu všem matkám k jejich svátku.

Na setkání přišel přítomné pozdravit Msgr. P. Josef Nuzík, generální vikář olomoucké arcidiecéze. Poděkoval všem pletařkám za jejich nezištnou pomoc při ručním pletení obvažů pro nemocné v dalekých zemích a zdůraznil, že si moc váží naší usilovné práce. Předáváme všem pletařkám jeho Boží požehnání, abychom v práci vytrvaly i nadále.

Po obědě mezi nás zavítal kandidát za KDU-ČSL pan Marian Jurečka z Rokytnice a pozval všechny k volbám.

Milí přátelé pletení pro malomocné,
1. června 2010 odvezl pan Výleta 210 kusů obvažů. Na dopravu dostal 300 Kč. Bavlny na pletení máme dostatek, je zdarma!

Celému společenství přejeme hezké léto, ničím nerušené. Ať vás provází na vašich cestách anděl strážný a Boží ochrana.

M. Knapková a M. Šmiková

Společně jsme také zpívali a po bohaté diskusi a předávání zkušeností z pletení proběhla na závěr tombola, co los, to 50 Kč jako příspěvek na oběd. Každý vyhrál, někdo knihu, jiný propisku nebo malý dárek od sponzorů.

Na závěr jsme se s pohárkem vína v ruce rozloučili písní "V dobrém jsme se sešli...a s Pánem Bohem idem od vás..."

Pozn. V Kvítkovcích už bylo upleteno celkem přes 400 ks obvažů. Na Dopletné jsme předaly 11 kusů od pletařek z Kvítkovic. n

M. Šmiková (podle M. Sedláčkové)

Schůzka ministrantů oslovila i teenagery

S našimi ministranty se snažíme, aby naše služba u oltáře připomínala dobře namazaný stroj, v němž každé kolečko přesně ví, co má dělat. A aby jej nerozhodily ani bohoslužby svatého týdne, ani návštěvy z biskupství. Není to však jen tak. Proto se pravidelně scházíme na zvláštních schůzkách, kde se seznamujeme s liturgií a nacvičujeme jednotlivé činnosti.

Jedna taková schůzka proběhla v sobotu 29.5. Začali jsme jako vždycky modlitbou a pak už vše nabralo rychlý spád. Všichni jsme se nahrnuli kolem oltáře a pozorně naslouchali výkladu O. Josefa, jak se to či ono správně dělá. Pak jsme se rozdělili do menších skupinek, kde si starší kluci vzali na starosti ty mladší a opakovali si s nimi různé dovednosti. Trošku to vypadalo jako ve škole, jenom místo tabule se chodilo k oltáři. Postupně jsme si nacvičovali, jak se správně chystá kalich, jak se podávají konvičky, jak se obracejí stránky u misálu, jak se má správně držet patěna atd. Z toho všeho a ještě ze spousty dalších věcí pak budeme postupně skládat zkoušky. Otec Josef také některé přezkušoval z toho, co jsme probírali minule.

To ale ještě nebylo všechno. Naše schůzka pokračovala v suterénu, kde nás už čekal pan Ludvík se svým povídáním o tom, jak vzniká Farní občasník. Dozvěděli jsme se, co všechno je potřeba udělat k tomu, než jedno takové číslo dostaneme

do ruky. Nevěřili jsme, kolik to dá práce. Nejdřív je potřeba napsat příspěvky, pak je poslat Otci ke schválení, pak ke korektuře (oprava chyb), pak je vše třeba vložit do předem připravené šablony v počítači, před tiskem ještě znovu zkontrolovat a teprve pak se může tisknout. Pak už stačí jen sehnat pár ochotných rukou, které ty vytištěné stránky seskládají a dají do kupy.

Na závěr tohoto povídání nás pan Ludvík překvapil tím, že jsme měli za úkol vymyslet nadpis k tomuto článku, který právě čtete. Ale aby to nebylo jenom tak, rozdělili jsme se do skupinek a každá skupinka to měla vymyslet tak, aby náš nadpis zaujal určitou skupinku našich farníků. Jedni měli svým nadpisem oslovit spíše mladé, jiní spíše ty starší z vás, někdo vymýšlel nadpis tak, aby působil co nejvěrohodněji, a jiní zase něco trochu jako z nějakého bulváru. Moc se nám to ale nedařilo, někteří kluci se už možná raději viděli někde na hřišti. No a na závěr jsme ze všech těch nápadů měli vybrat ten, který by přilákal k přečtení co nejvíce čtenářů. Výsledek vidíte sami.

Tahle schůzka byla opravdu velmi zajímavá, své místo si v ní snad opravdu, jak říká náš nadpis, našli jak menší, tak i ti starší neboli teenageři. A tak to má být, aspoň se o to vždy snažíme. O zážitky z dalších našich schůzek a akcí se s vámi zase rádi podělíme. n

Honza Žalčík

Ohlédnutí za akcemi Charity

V květnu jsme na Charitním domově vyzkoušeli zase něco nového. Na zahradě jsme postavili máj! Obyvatelé domova si na ni mohli přivázat mašli s tajným přáním. Máj se nám podařilo uhlídat až do dne kácení. Zloději se sice pokusili využít ještě poslední šance, než jsme ji skáceli, ale našim vělám Májkám se podařilo ji vlastním tělem uchránit. Všichni jsme si pak mohli v klidu za zvuku harmoniky a zpěvu pana Zimáka zavzpomínat na časy, kdy naši obyvatelé stavěli a hlídali máje ve svých rodištiích.

K Mezinárodnímu dni dětí jsme již tradičně pro své klienty i veřejnost připravili zábavné odpoledne. Původně mělo proběhnout na prostranství před Novým domovem na Trávníkách. Pro nepřízeň počasí se ale celá akce musela přesunout do prostor Nového domova, což znamenalo i omezit některé připravené aktivity pro děti. Kromě jiných činností pro děti bylo ale největším lákadlem karaoke a možnost vyfotit se jako Maková panenka nebo Krteček. Všechny účastníky jsme pak samozřejmě za jejich úsilí při plnění úkolů odměnili!

V červnu proběhl na Charitním domově II. ročník Posezení u cimbálu. Na zahradě domova jsme si mohli zazpívat i zatančit

za skvělého doprovodu cimbálové muziky Strunka při ZUS Zlín. Svou účastí nás kromě obyvatelů domova potěšila také spousta hostů z Otrokovic, rodinných příslušníků a přátel domova.

Dále jsme také jeli spolu s klienty Samaritánu reprezentovat „své fotbalové mužstvo“ na fotbalový turnaj Samaritán Open do Olomouce. V mužstvu jsme měli zastoupení jak klientů, tak i pracovníků. Pouze jeden gól nás dělil od účasti ve finále. Víme ale, že důležité není vyhrát, ale zúčastnit se.

Také jsme spolu s maminkami z Nového domova Otrokovice navštívili hřebčín v Napajedlech. Seznámili jsme se s jeho historií i chodem. Pak jsme se byli podívat ve stájích, kde jsme se o každém koni dozvěděli nějakou zajímavost. Děti byly přímo nadšené a celými stáji se neslo jejich radostné výskání.

Již tradičně jsme uspořádali pouť seniorů na sv. Hostýn. Uzávěrka FOMu však o dva dny předběhla samotnou pouť, takže o zážitky se s vámi mohou podělit leda samotní poutníci. Věřím však, že všichni zúčastnění byli spokojeni. ▯

*Petra Tomšů,
Charita sv. Anežky Otrokovice*

Okénko pro rodiče

Pane, mé děti jsou venku a já je nemohu chránit. Čím jsou větší, tím méně je mohu doprovázet. Jdou svými vlastními cestami a mně nezbyvá nic jiného, než abych je svěřila Tobě.

Prosím Tě, dej jim dobré kamarády a přátele a obklop je dospělými, kteří by jim rozuměli. Chraň je na cestách i při hrách, aby se nedostaly do nebezpečí a nikoho do nebezpečí nepřivedly. Ochraňuj je, aby neudělaly něco špatného.

Dej, ať se vždy zase rády vracejí a těší se domů. Pomáhej mi, ať se mi podaří vytvořit jim prostředí plné lásky a porozumění. Ať se nebojí přijít domů ani

tehdy, když něco provedou. Uchovej jim důvěru, že náš dům je jim vždy otevřený. A dej nám všem, abychom pochopili, co znamená – mít domov u Tebe, ve Tvém království! ▯

Vybrala: Marie Čechová

Řešení kvízu ze strany 15:

Správně zaškrtnutá
políčka by měla být
v tabulce rozmístěna
takto:

Kvíz pro děti: Čeští světci

V následující tabulce zaškrtni, s kterým světcem je spojena daná vlastnost, stavba, činnost. (Každá jen pro jednoho světce). Řešení je na předchozí straně.

	Sv. Vojtěch	Sv. Zdislava	Sv. Prokop
Péče o rodinu (příklad)		X	
Svoboda otrokům			
Patron(ka) rodin			
Modli se a pracuj			
Biskup			
Dominikánský klášter v Jablonném			
Sázavský klášter			
Šíření křesťanství			
Pomoc chudým a potřebným			
Boj se zlem			
Břevnovský klášter			
Šlechtický původ			
Patron(ka) vinařů			

Předtáborovka v Potštátě

V pátek 4. 6. jsme se společně, kluci s holkami, vydali za O. Martinem Vévodou do Potštátu. Cesta byla celkem dlouhá, ale vše jsme zvládli a dojeli až na faru. Ubytovali jsme se a prošli si městečko. Cestou jsme zahráli pár známých her, např. bombu. Po návratu k faře následovala stezka odvahy. Ten, kdo prošel a dorazil až k Lajčkovi, dostal za odměnu sušenku. Večer už následovala jen hygiena a šlo se spát.

Na druhý den jsme vyrazili na túru do skalního městečka. Cesta byla super, Karel hrál na kytaru a já spadl do malého příkopu, který byl po okraj plný vody :-). Hned jsem se převlékl a šlo se dál. Po pár dalších kilometrech jsme měli svačinu. Když jsme dojedli, mohli jsme pokračovat zpět na faru. Všichni si stěžovali, jak se jim už nechce, tak jsme se zastavili v občerstvení na kofolu a na zmrzku. Asi po půl hodině jsme vyrazili dál. Po asi 10 kilometrech jsme byli konečně u fary. Jako první si šel každý umýt nohy. Pak byl chvíli volný program a obědovečeře. Po výborné obědovečeři následovaly hry a hry a zase hry a mše. Tu speciálně pro nás sloužil otec Martin. V pozdních odpoledních hodi-

nách jsme měli druhé jídlo. Poté jsme si zahráli scénky a dalších pár her, pomodlili jsme se, vyčistili zuby a šli spát.

V neděli nás čekalo balení a uklízení, ale také hledání pokladu. Když měli všichni poklad a vrátili se zpět, dozvěděli jsme se informace o táboře a o táborovém obleku. Pak nás čekal oběd. Po obědě si všichni dobalili poslední věci a douklízeli. Když bylo vše hotovo, tak jsme vyrazili domů. Jeli jsme, hádám, necelé 3 hodiny. Po návratu do Otrokovic nás přivítali maminky a tatínkové. Rozloučili jsme se a jeli domů.

Denis Bílík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků.

Uzávěrka dalšího čísla: 15.8.2010

Vydání dalšího čísla: 29.8.2010

Zodpovídá Římskokatolický farní úřad.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Neprodejné!

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja.

Adresa redakce:

Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice

Tel. 577 922 337

E-mail: obcasnik@volny.cz

[Http://www.farnost.otrokovice.cz](http://www.farnost.otrokovice.cz)

SV. JAN SARKANDER

Stal se knězem
a působil například
v Opavě, Zdoučkách
a Holešově.

Zachránil Holešov
před zničením pol-
skými vojáky. Jak?
Svolal své farníky a
všichni společně
vyšli vojákům
naproti v procesí.

V roce 1995 byl
svatořečen sva-
tým otcem Ja-
nem Pavlem II.

Jako první v procesí šel Jan
Sarkander s monstrancí.
Když to vojáci viděli, poklekli
a pak z Holešova odešli.

Protože díky Janu Sarkanderovi byl Holešov ušetřen, vládci ho podezřivali z toho, že je s vojáky společený. Proto ho krutě vyslýchali a chtěli, aby vyzradil zpovědní tajemství. Toto je nástroj, kterým byl sv. Jan Sarkander umučen.

Říká se mu skřípec a nachází se v kapli, která je po sv. Janu pojmenovaná. Můžeš ji navštívit v jednom velmi známém velkém městě na Moravě, je to hlavní město naší diecéze. Určitě víš, jak se jmenuje :-)

